

Forfatter: Larsen, Thøger

Titel: Stille Midnat

Citation: Larsen, Thøger: "Stille Midnat", i Larsen, Thøger: *Fire digtsamlinger 1904-1912*, udg. af Lotte Thyrring Andersen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1995, s. 44. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-larsenthfiredigt-shoot-workid59375/facsimile.pdf> (tilgået 21. juni 2021)

Anvendt udgave: Fire digtsamlinger 1904-1912

I Grøftkantens mest fordrukne Grøde
ligger et Udskud, evig Optimist,
som, overspændt af Foraarsfryd, tilsidst
paa Jordens Sundhed drikker sig til Døde.

Vellystig yppigt Æbletræet staar,
de bløsternunge Grene døsigst dovne
og blive daglig mer og mer besovne –
o hvilket Svangerskab! o hvilken Vaar!

Igennem Engen blinker Aa og Strøm,
der gyldent Fjord og Søer sammenkoble.
Om alting hvælver, spændt af Sol og Drøm,
sig Himlen som en brustefærdig Boble.

1905

Stille Midnat

Op af Jorden
stirrer Fjorden
i stumt fordybet
hypnotisk Daanen
mod Midnatshimlen
med Stjernevirvlen
og Halvmaanen.

Hist paa et Vrag,
mod Grundene kærtret,
sidder Sofugien
og tror sig Centret
i Himmelkuglen
og Evigheden.
Himmel foroven
Himmel forneden.

Dybt i Skoven
fra Krat til Krone
ej Sus, ej Tone,
ej Vift, ej Trille ...
Dybt i Skoven
som Døden stille ...

Over Engen
saa sart en Duften
hviler sig tyst
i NatteLuften.
Ej Straa, der bæve ...
Næppe et Ryst
i Spindelvæve ...
Ej Myg, der summer ...
Kun Slummer.

Fjernt og nært
saa tyst og sært,
saa dybt og sælsomt
halvmaane-skært ...
Over Dal og Banke
en spinkel Tanke
af Skin og Skygge.

Sindet føler
det dødsens-tavse
som flygtig Pavse
i Livets Væren ...

Sindet lytter,
som om det vented
fra Firmamentet,
hvor Verdner vandre

Bane om Bane,
et Bud saa lønligt,
saa ingen andre
maatte det ane.

1901

Ved Fjorden

Jeg elsker de kløftede Bakker,
hvorunder min Barndom Lyset saa',
hvor Skygger med Tænder og Takker
før Aften langt over Agren laa.

Om Morgenen flunked en gylden,
skællet Solhud paa Fjorden der.
Og Killingen lumsked i Hylden,
men fik nok hverken Fugl eller Fjer.

Jeg saa paa Vandenes Slikken
om glatte Sten paa den lange Strand.
Jeg hørte den klingre Prikken
af Tordenregn i et stille Vand.

Jeg sejled, hvor Fiskene svømme
paa farefuld Færd blandt Fristerens Agn.
Jeg lytted til Bøndernes sære Sagn,
der minder om onde Drømme.

Jeg husker vor gamle Vaaning,
hvor vilden Malurt groed i Mur.
Taget var grønnende Skraaning,
Det Hus var et stenet Stykke Natur.

Om Sylden var der saa frodigt
af grønne, fligede Urter smaa.